

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **E. G.**, st. přísl. Ruská federace, adresa pro doručování X, zastoupené: Ottou Mrňavým, advokátem se sídlem Praha 3, Tachovské náměstí 649/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2012, č.j.: OAM-113/ZA-ZA06-ZA04-2011,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému právnímu zástupci se přiznává odměna za zastupování ve výši 4.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze, a to do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 28.3.2012, č.j.: OAM-113/ZA-ZA06-ZA04-2011, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce, který uvedl, že ve své vlasti může mít konflikt s rodinnými příslušníky své manželky. Tyto porovnal s informacemi, které shromáždil v průběhu správního řízení

ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na území Ruské federace.

Podle žalovaného žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by mohl učinit závěr, že byl v Ruské federaci pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí připomněl, že již v prvním řízení o žádosti žalobce o udělení azylu posoudil veškeré jeho obavy, přičemž správnost jeho rozhodnutí potvrdil i Krajský soud v Praze.

Dále podle správního orgánu neuvedl žádnou věrohodnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. Z jeho výpovědí podle správního orgánu nelze dovodit, že by možné potíže ze strany manželčinych příbuzných byly zapříčiněny zvýše uvedených a taxativně daných důvodů. Za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) tohoto zákona nepovažuje správní orgán ani jednání příslušníků wahhabského směru islámu s tím, že nejde o jednání, které by bylo ruskými státními orgány podporováno či tolerováno. Připomněl, že na území Dagestánu je šíření wahhabismu již od roku 1999 oficiálně zakázáno (Informace OAMP - Vahhábismus) a bezpečnostní orgány vůči jejím radikálním představitelům aktivně vystupují (viz Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska- Všeobecná úřední zpráva o Severním Kavkazu). V této souvislosti správní orgán citoval z rozsudku Vrchního soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000- 28: „...je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, i v zemích nejvyššího standardu lidských práv a důsledné demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitého povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (resp. ve smyslu čl. 1, bod A. 2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v České republice pod. č. 208/1993 Sb.) Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“.

K samotné problematice krevní msty pak správní orgán uvedl, že hrozbu vendety nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zdůraznil, že motivem pronásledování ve smyslu zákona o azylu a v souladu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevskou konvencí) musí být některý z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně tedy rasa, národnost, pohlaví, příslušnost k určité sociální skupině či například náboženské přesvědčení konkrétního žadatele.

Podle žalovaného jediným motivem žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území České republiky.

Správní orgán neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, tedy za účelem sloučení rodiny, ani pro udělení azylu z humanitárního důvodu, který lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Vycházel z tvrzení žalobce, že na území České republiky se nachází od roku 2004, že se mu zde narodil syn a že Českou republiku považuje za svůj domov. Za pochopitelnou považuje žalovaný snahu žalobce získat povolení k pobytu

veškerými možnými legálními prostředky. Nicméně zdůraznil, že azylovou proceduru nelze využít k získání k povolení k pobytu. K tomu slouží jiný právní předpis, a to zákon o pobytu cizinců, který obsahuje nástroje k legalizaci pobytu.

V souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu se správní orgán zabýval důvody žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu, zda tyto nesplňují důvody k udělení doplňkové ochrany. K problémům s příslušníky manželčiny rodiny uvedl, že se může jako jiný občan Ruské federace obrátit o pomoc na příslušné orgány své vlasti. Podle žalovaného žalobci nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tento závěr učinil na podkladě informací o Ruské federaci, podle nichž se v současnosti v žádném z uvedených stavů nenachází. K odkazu žalobce na špatné bezpečnostní podmínky na území Dagestánu, které jsou vyvolány zejména přítomností představitelů radikálního směru islámu na tomto území a boje bezpečnostních složek vůči nim, jako i působením různých kriminálních band (což vyplývá z informací ze zpravodajských serverů doložených žalobcem), žalovaný uvedl, že terorismus a činy nezákonných ozbrojených skupin považují ruské státní orgány za závažnou hrozbu pro bezpečnost státu. Doplnil, že není pochyb o tom, že každý stát má nejen právo, ale i povinnost bojovat proti těmto jevům. Podle žalovaného tyto operace ruských státních orgánů nelze považovat za vnitřní či dokonce mezinárodní ozbrojený konflikt, při kterém by bez ohledu na své osobní okolnosti každý, kdo by se vrátil do předmětné země nebo její části, byl ohrožen již na základě pouhé přítomnosti na území předmětné země či regionu. Po žalobci lze podle správního orgánu oprávněně požadovat, aby v případě neochoty návratu do Dagestánu využil možnosti přesídlení v rámci Ruské federace.

Žalovaný také neshledal, že by v případě žalobce nastaly důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Žalobce v žalobě a jejím doplnění namítá porušení zákona o azylu, zejména ustanovení § 12b. Je přesvědčen, že v případě návratu do Dagestánu bude on i jeho manželka a syn vystaveni možnému reálnému nebezpečí života, a to především pro jeho náboženské přesvědčení, které je nepřijatelné zejména pro příslušníky wahhabského směru islámu, který působí na území Dagestánu a který má širokou podporu veřejnosti, i když oficiálně je od roku 1999 tato sekce zakázána. Podle žalobce možnosti státních orgánů jsou v tomto směru omezené. Má pochybnosti zejména o tom, zda tyto orgány státní správy jsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu jeho rodiny. Žalobce uvedl, že má důvodné obavy, že by se po návratu do země původu mohly zrealizovat výhrůžky zabitím. Podle jeho názoru bylo v řízení zjištěno, může mít odůvodněný strach z pronásledování, zejména pro jeho náboženské přesvědčení, což může představovat závažné porušení lidských práv.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný trvá na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Stejně jako v odůvodnění rozhodnutí poukázal žalovaný na skutečnost, že se jedná již o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. v předchozím řízení se zabýval se všemi jeho problémy, přičemž trvá na tom, že v případě potíží s Wahabity má možnost se obrátit na příslušné státní orgány, když šíření wahabismu je

již od roku 1999 oficiálně zakázáno a bezpečnostní orgány vůči jejím radikálním představitelům aktivně vystupují.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokolů sepsaných v průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce od samého počátku tvrdí, že má obavu o svou rodinu z důvodu krevní msty ze strany manželčiny rodiny, která byla proti jejich sňatku. Tyto skutečnosti neuvedl při první žádosti s odůvodněním, že si myslel, že se situace po jejich sňatku uklidní. Nicméně i v současné době, jsou podle žalobce rodiče manželky i její bratři proti nim. Má obavu z toho, že ho budou nutit, aby se rozvedl, ale i z toho že ho zabijí. Dalším důvodem pro podání žádosti byly obavy z útoků ze strany wahhabistů, kteří stojí za neklidnou situací v Dagestánu. Doplnil, že nechce, aby jeho rodina žila na místě, kde jsou časté výbuchy, teroristické útoky a každodenní násilí. Uvedl, že v Praze je spokojený, neboť jeho žena a syn mohou klidně spát, bez toho aniž by se bál o jejich život.

Nejprve soud připomíná, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to přesně z vymezených důvodů. Podle názoru soudu žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl dle § 12a či § 12b zákona o azylu. Žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyl tedy pronásledován ve smyslu ustanovení § 12a) zákona o azylu. Soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že z žalobcovy výpovědi nevyplývá, že by měl ve vlasti problémy se státními orgány, neexistuje tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stal předmětem zájmu státních orgánů. Městský soud v Praze se shoduje se správním orgánem, že žalobcem popisované problémy nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody. V jednání manželčiny příbuzných nelze spatřovat pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud připomíná, že institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů (viz rozsudek NSS 5 Azs 268/2004).

Soud nepopírá, že problémy se soukromými osobami mohou být za určitých okolností důvodem pro udělení některé z formy mezinárodní ochrany. Otázka problémů se soukromými osobami byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu obšírně řešena, za všechny je možné uvést rozsudek č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 ze dne 10. 3. 2004, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno následující: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žadatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V tomto směru je rovněž třeba poukázat na rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož za „pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“ Ze zpráv, které si opatřil správní orgán je zřejmé, že na území Dagestánu je šíření wahhabismu již od roku 1999 oficiálně zakázáno (Informace OAMP - Vahhábismus) a bezpečnostní orgány vůči jejím radikálním představitelům aktivně

vystupují (viz Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska- Všeobecná úřední zpráva o Severním Kavkazu).

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.

Není sporu o tom, že rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný splnil. Pro úplnost soud připomíná, že aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu je namístě pouze tehdy, jsou-li na straně žadatele dány zvláště závažné okolnosti, a je proto vyhrazeno jen výjimečným případům. Takové okolnosti žalovaný v případě žalobce důvodně neshledal. Lze souhlasit s tím, že spokojenost pobytu žalobcovy rodiny na území České republiky, není důvodem pro udělení tohoto výjimečného typu azylu. Jak uvedl, žalovaný, k uvedenému účelu poskytuje český právní řád jiné právní instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona azylu. Předně neshledal hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Je třeba připomenout, že účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. Připustí-li soud, že obavy ze strany rodiny manželky jsou reálné (v pochybnostech ve prospěch žadatele), skutková zjištění nenاسvědčují, že by v zemi původu nebyla pro žalobce dostupná kvalifikovaná ochrana ve smyslu čl. 7 odst. 2 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Výhrůžky příbuzných nepředstavují podle Městského soudu v Praze útoky soukromých osob, ani pronásledování ve smyslu azylového zákona. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná“. V případě žalobce obě podmínky zjevně splněny byly. Ze zpráv, z nichž vycházel správní orgán, vyplývá, že v Ruské federaci existuje systém ochrany práv občanů, jakkoli je v řadě ohledů nedokonalý. Rovněž žalobce při pohovorech nesdělil, že by mu byla ochrana státními orgány odepřena.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobce na udělení mezinárodní ochrany na základě jeho tvrzení s přihlédnutím k informacím o zemi původu, týkající se dodržování lidských práv a svobod v jeho vlasti, které získal ze shora uvedených zdrojů. Z podkladů, které měl správní orgán k dispozici (a které jsou dle názoru soudu pro jeho rozhodnutí zcela dostačující a objektivní) nevyplývá, že by žalobci a jeho rodině v případě jejich návratu do země původu „reálné nebezpečí“ hrozilo. Závěr svého rozhodnutí o tom proč důvody, které uvedl nezakládají nárok na udělení

některé formy mezinárodní ochrany podle výše citovaných zákonných ustanovení pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu nákladů řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Žalovanému, který by měl právo na jejich náhradu, tyto nevznikly.

Ustanovenému právnímu zástupci soud přiznává odměnu ve výši 4.800,- Kč za 2 úkony právní služby v částce 2.100,- Kč za úkon (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2012, tj. převzetí zastoupení a písemné podání) a 2x za náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč za úkon dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odměna bude vyplacena k rukám právního zástupce z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. března 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová